

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: Ing. J. K.,** zastoupen JUDr. Miroslavou Fialovou, advokátkou, se sídlem Jánská 864/4, Liberec 3, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 14. 9. 2004, č. j. 63 Ca 2/2004 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** úhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, blíže označený v záhlaví tohoto rozhodnutí a požaduje jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení tomuto krajskému soudu. Napadeným rozsudkem krajský soud zamítl žalobu, kterou stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2004, č. j. KULK 1686/04 - 67.3./4017/Ka, jenž jako správní orgán II. stupně zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec č. j. ODR/7380/P2851/03 - HY a č. j. ODR/7380/P2863/03 - HY ze dne 13. 1. 2004, jímž byl stěžovatel uznán vinným dvěma přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a byla mu uložena pokuta ve výši 500 Kč a dále povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč. Skutková zjištění spočívala v tom, že stěžovatel ve dnech 2. a 15. 10. 2003 parkoval v L. na místech, na kterých je parkování vyhrazeno jen držitelům parkovací karty, aniž takovou kartou disponoval.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil věc po právní stránce; nesouhlasí s názorem soudu, že nebezpečnost jednání stěžovatelova je dána bezohledností, s níž se zachoval vůči těm, kteří měli parkovací kartu opravňující je parkovat na vyhrazených místech. Stěžovatel vyjadřuje přesvědčení, že na vyhrazených parkovištích mohou podle vyhlášky č. 30/2001 Sb. parkovat i jiná vozidla, pokud to není jinak zakázáno. Proto měl stěžovatel právo na vyhrazeném parkovišti parkovat. Přestupek rozhodně nespáchal v úmyslu, parkováním nikoho neohrozil, nemohl se tudíž přestupku dopustit pouze tím, že neměl parkovací kartu. Dále stěžovatel tvrdí, že zákon takovou skutkovou podstatu nezná, a proto nemůže postih vyplývat z úpravy provedené nařízením města L. jako podzákonné normy. Podáním ze dne 21. 7. 2005 doručeným Nejvyššímu správnímu soudu 3. 8. 2005 požádal stěžovatel o odklad vykonatelnosti rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností; podle obsahu tohoto podání Nejvyšší správní soud dovozuje, že stěžovatel tak podává návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) – jako důvod návrhu stěžovatel uvedl, že pokládá za možné, že Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhoví.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k obsahu žaloby.

Ze správního spisu plynou skutečnosti, jež z hlediska skutkového nejsou zpochybňována a jsou podrobně popsána ve správních aktech i napadeném rozsudku krajského soudu. Z důvodu procesní ekonomie proto lze pouze uvést, že stěžovatel ve dnech 2. 10. 2003 a 15. 10. 2003 stál na místní komunikaci v L. v ulici U N. (kolem 9.21 hod.) a M. (kolem 9.42 hod.) s vozidlem značky Škoda Octavia, přičemž části těchto místních komunikací, na kterých stálo toto vozidlo, byly označeny dopravní značkou IP 12 – Vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou E12 s textem „Pro držitele parkovací karty TSML“. Uvedené vozidlo nebylo dle úředních záznamů Městské policie města Liberec označeno parkovací kartou, řidič vozidla se na místě nenacházel a při pozdějším snímání technického prostředku ke znehybnění vozidla (botičky) se stěžovatel v obou případech neprokázal parkovací kartou, která by jej opravňovala k parkování na uvedených místech. Stěžovatel nezpochybnil, že to byl on, kdo zanechal uvedené vozidlo na místech označených uvedenou dopravní značkou IP 12 - Vyhrazené parkoviště.

Správní orgány obou stupňů posoudily shodně po právní stránce toto jednání jako přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo jiným jednáním než které je uvedeno v § 22 odst. 1 písm. a) až e) poruší ustanovení zvláštního zákona. Ustanovením zvláštního zákona, které měl stěžovatel porušit, bylo ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, podle něhož je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen mimo jiné řídit se dopravními značkami. Stěžovatel se dopravní značkou IP 12 vyhrazené parkoviště (včetně dodatkové tabulky) neřídil, čímž toto ustanovení porušil. Sám stěžovatel v průběhu správního řízení nijak nezpochybnil, že parkovací kartu nemá, na úřední záznam Městské policie z 2. 10 2003 uvedl „Nejedná se o přestupek, stojím na pruhu pro parkovací karty“. Dne 15. 10. 2003 na tento úřední záznam uvedl: „Nesouhlasím s přestupkem, stojím na pruhu pro parkovací karty TSML“. Parkovací kartu však ani v tomto případě neměl.

Dopravní značka, kterou se stěžovatel neřídil, označovala Vyhrazené parkoviště pro držitele parkovacích karet vydávaných technickými službami města L. podle nařízení města L. č. 7/2003, které je právním předpisem obce vydaným na základě zmocnění v § 23

zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Touto dopravní značkou byl stěžovatel povinen se řídit, neboť jde nejen o značku informativní v tom smyslu, že podává informaci o něčem, nýbrž rovněž ukládá účastníku provozu na pozemní komunikaci povinnosti. Z hlediska materiální stránky přestupku žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na skutečnost, že v projednávané věci se nejednalo ani o bezpečnost provozu, ani jeho plynulost, jak dovozoval stěžovatel (což současně napadal v řízení správním), neboť v tomto ohledu je označení příslušné části zákona č. 200/1990 Sb., toliko formální.

V podané žalobě stěžovatel dovozoval, že dopravní značka IP 12 v definici vyhlášky č. 30/2001 Sb. (§ 12 odst. 1 písm. m/) mu umožňovala na vyhrazeném místě parkovat, neboť cit. vyhláška uvádí, že mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud to není jinak zakázáno, dále že jeho jednáním nebyl naplněn materiální znak přestupku, neboť neporušil ani neohrozil zájem společnosti. To, že stál na vyhrazeném parkovišti bez parkovací karty, není přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a zákonodárce tuto situaci jistě neměl na mysli, neboť takovým jednáním nemohl ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Konečně stěžovatel zpochybnil konstrukci, podle níž by místní úprava provedená nařízením obce nemající sílu zákona mohla vést k jeho potrestání. Žalovaný ve vyjádření k žalobě m. j. uvedl, že společenskou nebezpečnost stěžovatelova chování spatřoval v bezohledném chování vůči ostatním účastníkům silničního provozu.

Krajský soud žalobu zamítl; uvedl přitom, že obec je oprávněna v přenesené působnosti na základě zákona a v jeho mezích vydávat nařízení, je-li k tomu zmocněna (§ 11 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích). Zmocnění je obsaženo v § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, podle kterého je obec zmocněna nařízením vymezit omezení na komunikaci. Soud zdůraznil, že jde o úpravu provedenou na základě a v mezích zákona, respektující zákonné zmocnění, a z hlediska faktického podotkl, že jiná úprava místních podmínek není myslitelná. V nařízení města L. č. 7/2003 neshledal soud nic, co by jej vedlo k pochybnostem o jeho ústavní konformitě. Stěžovatel byl tedy povinen se řídit dopravními značkami IP 12 (vyhrazené parkoviště), neboť tuto povinnost mu ukládá § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Poněvadž stěžovatel nebyl držitelem parkovací karty, byl povinen řídit se omezením vyplývajícím ze značky absolutně, žalobní námitka je proto nedůvodnou (žádné časové omezení zde nepřicházelo v úvahu, tzn., nebyl-li držitelem parkovací karty, nebyl vůbec na vyhrazeném místě oprávněn parkovat). Pokud stěžovatel porušil ustanovení § 4 písm. c) cit. zákona, naplnil skutkovou podstatu přestupku uvedenou v § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb.). K naplnění formálních znaků označení přestupků v příslušné části zákona č. 200/1990 Sb. (proti bezpečnosti a plynulosti provozu) nemá význam. Soud dále dovodil, že stěžovatel jednal v úmyslu přímém, neboť si byl vědom, že parkuje na vyhrazeném parkovišti, ale odmítal dopravní značku, a to ve dvou případech, respektovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 kasační stížnosti), přitom shledal, že se jedná o kasační stížnost včas podanou, obsahující potřebné náležitosti, a přípustnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že za situace, kdy rozhodl ve věci samé, nerozhodoval již o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; sluší se však poznamenat, že stěžovatel neuvedl v návrhu jediný důvod, o nějž by soud mohl

své rozhodnutí popřípadě opřít (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s. klade jako podmínku, kterou musí soud posoudit, vznik nenahraditelné újmy pro stěžovatele v případě výkonu rozhodnutí) – jakou nenahraditelnou újmu by právní následky rozhodnutí pro stěžovatele znamenaly, stěžovatel ani nenaznačil, přitom je z této úpravy zjevné, že není na soudu, aby takové následky snad sám dovozoval ze skutečnosti, že stěžovatel měl úhrnem zaplatit 1500 Kč na pokutě a nákladech řízení.

Stěžovatel uplatňuje jako důvod kasační stížnost nesprávné právní posouzení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Takového pochybení by se mohl krajský soud dopustit, pokud by aplikoval na věc nedopadající právní normy, anebo sice by aplikoval právní normy přiléhavé, leč jejich interpretace by z hlediska názoru Nejvyššího správního soudu neobstála.

V posuzované věci je nesporné, jakého jednání se měl stěžovatel dopustit, otázkou, jež se klade, je, zda takové jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a to jak z formálního, tak materiálního hlediska. Dále je nutno vyjasnit úlohu nařízení obce jako prováděcího právního předpisu k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a jeho právní vazbu na skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Rovněž bude třeba objasnit, jaký byl obsah příkazu, který dávala příslušná dopravní značka, kterou stěžovatel nerespektoval (neboť tvrdí, že byl oprávněn na vyhrazeném místě parkovat, přestože nebyl držitelem parkovací karty). Pokud jde o zavinění, stěžovatel tvrdí, že nejednal v úmyslu přímém, jak dovodil krajský soud, k tomu však pouze uvádí, že nikoho neohrozil.

Podle § 4 písm. c) zákona č.361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, je každý, kdo se účastní provozu na pozemních komunikacích, povinen řídit se dopravními značkami. Mezi dopravní značky svislé řadí cit. zákon v § 63 odst. 1 písm. e) i značky informativní, jež mj. ukládají povinnosti stanovené tímto zákonem nebo zvláštním právním předpisem; poznámka pod čarou č. 23 odkazuje na zvláštní právní předpis v podobě zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, jeho ust. § 23. Vyhláška č. 30/2001 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích, v § 12 odst. 1 písm. m) upravuje dopravní značku pod označením IP 12 „Vyhrazené parkoviště“; dodatková tabulka obsahuje údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno, a popřípadě v jaké době; mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud to není jinak zakázáno. Podle § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. může obec nařízením vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy, a to pro účely organizování dopravy na území obce, přičemž takováto úprava je možná pouze ve třech případech: a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k zajištění celního odbavení, c) ke stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k státní silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu ve vymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení. Podle odst. 2 téhož ustanovení musí být místní komunikace nebo jejich určené úseky označeny příslušnou dopravní značkou podle zvláštního právního předpisu. Zákon o obcích (č. 128/2000 Sb.) v § 11 odst. 1 stanoví, že obec může v přenesené působnosti vydávat na základě zákona a v jeho mezích nařízení obce, je-li k tomu

zákonem zmocněna. Město L. vydalo na základě § 23 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 13/1997 Sb. a § 11 odst. 1 zákona o obcích s účinností od 1. 7. 2003 nařízení č. 7/2003, kterým vymezilo místní komunikace nebo jejich úseky, které lze užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy k stání na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin, anebo na nichž je povoleno stání jen osobám s trvalým pobytem, provozovnou nebo sídlem ve vymezené oblasti. Vymezenými komunikacemi ve městě L. byly podle čl. 1 odst. 2 i ulice M. a ulice U N.. Vymezené komunikace označené dopravní značkou IP 12 s dodatkovou tabulkou „pro držitele platné parkovací karty vydané TSML, a. s.“ jsou podle cit. nařízení určeny k stání motorových vozidel v držení osob se sídlem, provozovnou nebo trvalým pobytem ve vymezené oblasti města (čl. 2 odst. 2 cit. nařízení). Stání na vymezených komunikacích podle čl. 2 odst. 2 cit. nařízení je povoleno, pokud po dobu stání je na viditelném místě za předním sklem vozidla umístěna parkovací karta.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Podle § 3 cit. zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, definice nedbalosti a úmyslu jsou obsaženy v § 4 cit. zákona. Podle § 22 odst. 1 písm. f) cit. zákona se dopustí přestupku ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až e) poruší zvláštní zákon. Zvláštním zákonem je zde míněn podle poznámky pod čarou č. 2a zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů.

Stěžovatel namítá, že svým jednáním nenaplnil ani formální, ani materiální znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.Tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí; přestupkový zákon v cit. ustanovení užil normy, jež pokud jde o objektivní stránku přestupku, odkázala na jiný právní předpis (zákon), přičemž o tom, který zákon má norma na mysli, informuje poznámka pod čarou. Z hlediska legislativně technického jde o úpravu, která není výjimečná, i když o její vhodnosti lze mít pochyby. Zajisté by bylo žádoucí, aby sankční norma zcela jednoznačně určovala ustanovení, jejichž porušení je sankcionováno. Pokud tak však učiní způsobem, jaký byl použit v § 22 odst. 1 písm. f), pak nutno takové ustanovení vykládat tak, že sankcionuje všechna porušení určitého zákona, ať se tak stalo jakýmkoli jednáním (která nelze podřadit pod písm. a/ až e/). Ze systematiky části druhé cit. zákona nelze příliš vytěžit; pojmy bezpečnost a plynulost silničního provozu byly v minulosti užívány v souvislosti se zákonem č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (za jehož účinnosti byl zpracováván a nabyl účinnosti zákon č. 200/1990 Sb.). Cit. zákon sice je stále ještě účinný, nicméně jeho použitelnost pro provoz na pozemních komunikacích a jeho plynulost a bezpečnost je značně omezená s ohledem na přijetí nového zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, jenž rovněž novelizoval § 22 zákona o přestupcích (§ 141), nicméně název ustanovení nezměnil. Pojmy „bezpečnost a plynulost“ silničního provozu jsou však imanentní zákonu č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (například jako překážka provozu je definováno vše, co by mohlo ohrozit bezpečnost nebo plynulost provozu), je užit v souvislostech s povinnostmi účastníků provozu (§ 4) apod. Soud proto spolehlivě dovozuje, že pokud § 22 odst. 1 písm. f) hovoří o zvláštním zákonu, má na mysli zákon č. 361/2000 Sb.; to vyplývá i ze systematické konstrukce § 22 zákona č. 200/1990 Sb., z níž je patrno, že se primárně váže k pravidlům provozu na pozemních komunikacích. Podpůrně lze rovněž poukázat na skutečnost, že při novelizaci § 53 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, byla

v něm obsažená slova „obecně závazných právních předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu“ nahrazena zákonem č. 62/2002 Sb., slovy „zvláštních právních předpisů o provozu na pozemních komunikacích“. Konečně pak cit. ust. § 22 v poznámce pod čarou na tento zákon odkazuje. Prvý dílčí závěr, který lze v projednávané věci učinit, tedy zní, že skutkovou podstatu § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb. naplní ten, kdo jakýmkoliv jednáním poruší jakékoliv ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Určuje-li § 4 písm. c) tohoto zákona povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat („řídit se“) dopravní značky, pak ten, kdož tak nečiní, porušuje zákon. Jednání může spočívat v konání i opomenutí; jestliže tedy stěžovatel nerespektoval dopravní značku „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou informující o rozsahu vyhrazení, a na pozemní komunikaci v L. navzdory této dopravní značce, jejíž příkaz nelze vyložit jinak, než že zakazuje na vymezených místech stát s vozidlem jiným osobám, než těm, které splňují podmínky, o nichž značka informuje, ponechal stát vozidlo blíže specifikované správními akty, aniž splňoval podmínky pro osoby, jimž jsou tato místa na pozemních komunikacích vyhrazena, pak porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Formální znaky přestupku tak byly naplněny. Na tom nic nemění ani okolnost, že rozsah onoho vyhrazení určuje prováděcím právním předpisem obec v přenesené působnosti; jednak tak činí na základě řádného zmocnění (tedy na základě a v mezích zákona) a jednak tímto podzákonným předpisem neukládá originárně žádnou povinnost – ta je primárně uložena cit. ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Stěžovatelova námitka, že snad byl oprávněn na vyhrazeném parkovišti stát, poněvadž tak je možno činit mimo dobu, která je jako doba vyhrazená označena, není relevantní, neboť v posuzované věci žádné časové omezení nebylo na dopravní značce (a dodatkové tabulce) vymezeno. Naopak tato tabulka informovala, že na vymezené části místní komunikace může stát pouze držitel příslušné karty. Z hlediska materiálního pak Nejvyšší správní soud vyjadřuje přesvědčení, že stěžovatel naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem zde jednak je organizace dopravy na určitém území, individuálně pak zájem těch, kdož splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. Tyto zájmy pak stěžovatel svým jednáním nesporně porušil, a to opakovaně, a jak dovodil krajský soud, úmyslně. Z vyjádření stěžovatele, která učinil na místě samém, lze skutečně dovozovat, že si byl vědom skutečnosti, že na daném místě stát jeho vozidlo nesmí, ale přesto tak učinil, jsa přesvědčen o nějakém deficitu právní úpravy, který vyjadřoval slovy „nejedná se o přestupek, stojím na pruhu pro parkovací karty“. Omyl v právním hodnocení věci pak není relevantním důvodem pro hodnocení odpovědnosti za přestupek; Nejvyšší správní soud považuje v projednávané věci za rozhodující, že z hlediska zavinění postačovala pro vyslovení viny v této věci nevědomá nedbalost; pouze pro doplnění určitého historického aspektu věci připomíná, že Nejvyšší správní soud v období před II. světovou válkou konstantně judikoval, že zavinění ve věcech správních je dáno již tím, že adresát normy opomine onu povinnou péči, kterou na něm norma žádá, aby stav jí perhoreskovaný byl zamezen (Boh. A 10174/32, A 9370/31). Stěžovatel opakovaně nerespektoval sdělení dopravní značky o tom, že určené části místní komunikace jsou vyhrazeny ke stání pouze za vymezených podmínek a z toho vyplývající povinnost tyto podmínky splnit; písemné projevy a záznamy městské policie svědčí závěru krajského soudu, že tak stěžovatel dokonce učinit chtěl; porušil zájem na organizaci dopravy na místních komunikacích i zájem těch, kteří splnili podmínky pro stání na vyhrazených místech, aby nebyla ohrožována kapacita těchto míst.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, tedy aplikoval na věc dopadající právní normy a jeho interpretaci lze akceptovat.

Poněvadž kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, to by náleželo žalovanému správnímu orgánu, jenž však v řízení nevynaložil náklady, které by běžně převyšovaly náklady jeho správní činnosti, proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu